

TROK ZICH ACHT MAANDEN TERUG IN CARAVAN IN HAAR TUIN

was een daad van protest én een geweldige ervaring»

Evelien De Vlieger: «Ik ben weer een tevredener mens nu. Naar de somberheid die me in het begin naar de caravan dreef, wil ik nooit meer terug.» Foto's RV, Michiel Devijver

me naar de caravan dreef, wil ik nooit terug. De grote drive om de projecten weer op te pikken die ik voor mijn zelfgekozen quarantaine had laten liggen, heb ik nog niet gevoeld. Maar: het was een geweldige ervaring. Ik ben weer een tevredener mens.» Hoe dan ook. Coronadagen en caravandagen, ze contrasteren. In de huidige lockdown is het voor veel mensen niet makkelijk de lichtheid te vinden. «Klopt. Wat een vreemde toestand. We zijn nu in die heel wakkere staat van Leven en Dood die precies elk moment aan de orde zijn. Daarin rust vinden, is iets wat we misschien nog gaan leren de komende weken. Handvaten heb ik niet. Ik heb er wellicht wél minder moeite mee dan anderen te leven van dag tot dag. Ik voel niet de grote noodzaak om een lente-

«Altijd flink willen zijn, daar heb ik sinds ik kind was last van. Gaandeweg schreef ik in vrijheid. Want ik belandde in een fase van: geen druk»

schoonmaak te houden, of stapels ongelezen boeken weg te werken. Dat ik de ode aan de monotonie kan zingen, heb ik in mijn Constructam-caravan geleerd.» «We spelen hier tegenwoordig heel geestdriftig Pictionary, terwijl we toch geen grote tekenaars in huis hebben. We zijn veel meer bij elkaar, met al die maaltijden samen, er zijn ge-

«Dat ik de ode aan de monotonie kan zingen, heb ik in mijn Constructam-caravan geleerd»

sprekken die door de drukte van het bestaan nooit gevoerd werden, en ze gaan ook ergens over – terwijl het hier in gewone tijden vaak ook alleen maar gaat over wiens beurt het is de waterkan te vullen. Zo vertelde mijn middelste zoon deze week pas dat na zijn skivakantie met krokus zijn leraar had gezegd dat hij het zó goed deed dat hij volgend jaar mee mag als monitor. Een klein momentje van trots, toch, voor hem dat we anders nooit hadden kunnen delen. Dat is zalig, precies een cadeautje.» «Mijn ambitie vandaag is er te zijn. Niet voor mezelf dit keer, maar voor mijn gezin. Ik heb de tijd, het is Jeugd-boekenmaand, alle lezingen die ik zou geven zijn afgelast. En kijk, de weken vliegen voorbij voor mijn gevoel. Heel soms keer ik nog eens naar mijn caravan terug, zoals toen ik hier een filmpje kwam opnemen voor de uitgever, die nu zijn auteurs online zet die voorlezen uit eigen werk. En nu ik hier weer zit te praten met jou: waw, wat een fijn gevoel.»

'Caravandagen. Reis naar het einde van de tuin'. Evelien De Vlieger. Polis. €22,50

schreef ik in vrijheid. Zonder doelgroep, zonder plot voor ogen. Want ik belandde in een fase van: geen druk.» Een soort 'Into The Wild voor broekschijters' noemt ze het achteraf. Klinkt lekker relativerend, maar is daarom niet écht juist gekozen. Want wie van ons, hamsters in het rad van alledag, durft eraan te gaan, aan de afdaling naar zijn diepste zelf? Evelien: «Ik zou het niet heldhaftig noemen. Ik zat er juist veilig. Geen blikken van

buitenaf. Niet constant mezelf moeten beoordelen of beoordeeld worden. Schrijven is vernederend. Het is zoveel schrappen tot er niks van jezelf overblijft, denk je soms vertwijfeld. Het is je blootstellen. Recensies afwachten is telkens grote stress.» En gaandeweg kwam ze weer tevoorschijn: Evelien De Vlieger. «Plots voelde ik weer opwindend en enthousiasme. Door een koolmees op de rand van de waterkom! Dat gevoel ga ik

nooit meer vergeten. We zijn anderhalf jaar verder nu. Maar het is iets wat ik nog vasthoud. Echt wel.» «Ik heb het eerst zes maanden voltijsd volgehouden, tot de grote vakantie. Toen kwam ik hier alleen soms voor een paar gestolen uurtjes. Nadien heb ik er nog twee maanden bijgedaan en de verleiding was groot om het nog veel langer te doen. Maar ik voelde: ik was me aan het vermennen. De noodzaak nam af. Naar de somberheid die